

קבא א מ"י פ"ט מה' טוען ב"ז דמק עשן לה טוע"ט ח"מ ס' ו'ו ספיק' ב ד'ו' ו'ו ספיק' א: קב' ב טוע"ט ח"מ ס' קל' ספיק' ד: קב' ג מ"י פ"ו מה' טפוקי הלכך ד'ו' טוען ב"ז דמק עשן א ו'ו' ר'ו ספיק' א: קב' ד מ"י פ"ט מה' טוען ה"ז ד'ו' מהלכות שפירות ה"ל דמק עשן לה טוע"ט ח"מ ס' פט ספיק' ה:

מוסף רש"י

כל זמן שהטלית ביד אומן. דבעל הבית הר' הולא מעבדו עליו הולא להב' עדים שלא קצ' אלא אמת ושבועות מו.

רבינו גרשום

אמר ליה מי סברה כו'. אמר רב' דבעל הבית הר' א' ביצאת העדות מתחם אומן וכו' אמר ליה המעטור להאי אחר מה טיבו אצל אחר לו בפני אמרת לו לאומן למוכרו למי שירצה ואינו קנינו מנו דבריו קיימן מינו כו' כי אמר ליה גמי ובינתה ניהליה ובפני אמרת לו שימכרהו וינתנו למי שירצה מהימן: אי ראיהו עדים. שראיהו שמסר לו למח ליה ראה כידו אע"ג ולא ראה כידו לא אמר כלום האומן נתיי' עדים שהפקדו אצלו ונפי' לדבריה דאמרת המפקד אצל חבריו בעדים צריך להחזיר לו בעדים. אלא לאו הכי במאי עסקינן דליכא עדים ומש"ה דוקא ראה וכו' ראה המפקד ביד האומן מיהא תפיס מן האומן ולא מהימן הוא דלית ליה חזקה וקשיא לרבה דאמר היכא מסר לו שלא בעדים אע"ג דראה מהימן האומן והא דבא קמי' דמיני אומן אע"ג דליכא עדים הוואיל דראהו ומש"ה לא לעולם משי"ה אינו נאמן האומן דאיכא עדים שספדו לו והוא דראה המפקד דוקא. משי"ה הוואיל דאיכא חתי' עדים וראה אינו נאמן. אבל לעולם אי ליכא עדים אע"ג דראהו מיהימן האומן וכן הכי נמי אי איכא עדים הוואיל דלא ראהו המפקד מהימן האומן ויש לו חזקה. ומקשה ליה אבו והכי מצית למימר משום דאיתיהו חתייהו אינו נאמן לא איתיהו חתייהו נאמן הוא את הוא דאמרת המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג דלא ראהו צריך להחזיר לו בעדים ולא מהימן האומן אע"ג דליתיהו חתייהו: א"ל דהר"ב. דסבירא ליה המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג להחזיר לו המימן האומן והכי קמי' לה אמר רבה ל"ש דאין דמפרש בריש כל הנשבעין דחזקה דאין שכיר משהה שכרו ואין צע"כ עובר צבל תלין והכא הרי שהה שכיר וצע"כ עבר דמורה שקצ' לו אחת ועדיין חייב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לו קצ'תי לך אלא אחת ופרעתי לך דל"כ בזמנו אמאי נשבע ונטול הא כרבי יהודה מוקמי לה ואיכו זעי הודאה במקצת ואין לתרץ נמי כגון שאומר אותה אחת שקצ'תי לך כדשומך שהייתי ללא עבר צבל תלין דמ"מ חזקה דאין שכיר משהה שכרו ליכא דהרי שיהא אחת ודוחק לומר דמאי דחזינן דשיהא עיהו ומאי דלא חזינן (א) דלא שיהא לא שיהא: א' דאיכא עדים איהו עדים מאי קאמרי דודאי יעני דקצ'תי דרבינא הוא תימנה ל"ה עדינא דמינה הוה ליה למיפקד דאי איכא עדים וראה דלכתי לא מסיק אדעתיה לאוקמה צבל ראה אס כן אמאי מהימן אומן שהטלית בידו והכי הוה ליה למימר בשלמא לרבה מוקי לה צבל דליכא עדים צין דליכא עדים לא מהימן צמינו ויש לומר דהכי קאמר אי דליכא עדים ואתא לאשמועינן דאע"ג דליכא עדים אומן מהימן וכגון דלא ראה ליחוי עדים מאי קאמרי אלא לאו דליכא עדים דמו לא מניא לאוקומי צבל ראה דאס כן מאי קא משמע לן פשיטא דכי ליכא עדים ולא ראה דמהימן

עדים אפי' לא ראה דלא מהימנא אמאי אמר החזרתי לך ומיהו קשה דלשון אי הכי אפילו בעדים נמי לא משמע הכי אלא משמע אי הכי דשלא בעדים נאמן צמינו בעדים נמי הוה לך למימר צמינו בשלמא לדידי דלית לי מינו שלא בעדים

המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג דליכא עדים אומן וכו' אמר רבה ל"ש דאין דמפרש בריש כל הנשבעין דחזקה דאין שכיר משהה שכרו ואין צע"כ עובר צבל תלין והכא הרי שהה שכיר וצע"כ עבר דמורה שקצ' לו אחת ועדיין חייב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לו קצ'תי לך אלא אחת ופרעתי לך דל"כ בזמנו אמאי נשבע ונטול

המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג דליכא עדים אומן וכו' אמר רבה ל"ש דאין דמפרש בריש כל הנשבעין דחזקה דאין שכיר משהה שכרו ואין צע"כ עובר צבל תלין והכא הרי שהה שכיר וצע"כ עבר דמורה שקצ' לו אחת ועדיין חייב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לו קצ'תי לך אלא אחת ופרעתי לך דל"כ בזמנו אמאי נשבע ונטול הא כרבי יהודה מוקמי לה ואיכו זעי הודאה במקצת ואין לתרץ נמי כגון שאומר אותה אחת שקצ'תי לך כדשומך שהייתי ללא עבר צבל תלין דמ"מ חזקה דאין שכיר משהה שכרו ליכא דהרי שיהא אחת ודוחק לומר דמאי דחזינן דשיהא עיהו ומאי דלא חזינן (א) דלא שיהא לא שיהא: א' דאיכא עדים איהו עדים מאי קאמרי דודאי יעני דקצ'תי דרבינא הוא תימנה ל"ה עדינא דמינה הוה ליה למיפקד דאי איכא עדים וראה דלכתי לא מסיק אדעתיה לאוקמה צבל ראה אס כן אמאי מהימן אומן שהטלית בידו והכי הוה ליה למימר בשלמא לרבה מוקי לה צבל דליכא עדים צין דליכא עדים לא מהימן צמינו ויש לומר דהכי קאמר אי דליכא עדים ואתא לאשמועינן דאע"ג דליכא עדים אומן מהימן וכגון דלא ראה ליחוי עדים מאי קאמרי אלא לאו דליכא עדים דמו לא מניא לאוקומי צבל ראה דאס כן מאי קא משמע לן פשיטא דכי ליכא עדים ולא ראה דמהימן

המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג דליכא עדים אומן וכו' אמר רבה ל"ש דאין דמפרש בריש כל הנשבעין דחזקה דאין שכיר משהה שכרו ואין צע"כ עובר צבל תלין והכא הרי שהה שכיר וצע"כ עבר דמורה שקצ' לו אחת ועדיין חייב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לו קצ'תי לך אלא אחת ופרעתי לך דל"כ בזמנו אמאי נשבע ונטול

המפקד אצל חבריו בעדים אע"ג דליכא עדים אומן וכו' אמר רבה ל"ש דאין דמפרש בריש כל הנשבעין דחזקה דאין שכיר משהה שכרו ואין צע"כ עובר צבל תלין והכא הרי שהה שכיר וצע"כ עבר דמורה שקצ' לו אחת ועדיין חייב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לו קצ'תי לך אלא אחת ופרעתי לך דל"כ בזמנו אמאי נשבע ונטול הא כרבי יהודה מוקמי לה ואיכו זעי הודאה במקצת ואין לתרץ נמי כגון שאומר אותה אחת שקצ'תי לך כדשומך שהייתי ללא עבר צבל תלין דמ"מ חזקה דאין שכיר משהה שכרו ליכא דהרי שיהא אחת ודוחק לומר דמאי דחזינן דשיהא עיהו ומאי דלא חזינן (א) דלא שיהא לא שיהא: א' דאיכא עדים איהו עדים מאי קאמרי דודאי יעני דקצ'תי דרבינא הוא תימנה ל"ה עדינא דמינה הוה ליה למיפקד דאי איכא עדים וראה דלכתי לא מסיק אדעתיה לאוקמה צבל ראה אס כן אמאי מהימן אומן שהטלית בידו והכי הוה ליה למימר בשלמא לרבה מוקי לה צבל דליכא עדים צין דליכא עדים לא מהימן צמינו ויש לומר דהכי קאמר אי דליכא עדים ואתא לאשמועינן דאע"ג דליכא עדים אומן מהימן וכגון דלא ראה ליחוי עדים מאי קאמרי אלא לאו דליכא עדים דמו לא מניא לאוקומי צבל ראה דאס כן מאי קא משמע לן פשיטא דכי ליכא עדים ולא ראה דמהימן

(א) ב"מ ק"ז: כ"ט טענות מו.
(ב) ג"ל אומן. (ג) צ"ל מנאמנא.
(ד) ג"ל אפי' אין.

הגהות הב"ח

(א) נכ' איחובה אבי לרבה ראה עבדו וכו'.
(ב) שם ח' טעו' אצל א"ל אומן.
(ג) ר"ב: (א) ר"ב: ד"ה גמיה.
(ד) וכו' דלא חזינן דשיהא לא שיהא כ"ל ותימנה דלא נמק:

רבינו גרשום (דמשך)

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

נאמן עד דאיכא חתי: הנותן טעו' לאומן. לתקנה וראה אותה בידו: אומן אומר: כ' טעו' קצצת לי בשכירותי: להביא ראיה. בעדים: נתנה לו. האומן לבע"כ: בזמנו. היינו כל הימים שהחזירה לו: נשבע. האומן ונטול מבע"כ: דשכיר בזמנו נשבע ונטול: עבר וזמנו המוציא מחבירו עליו הוראה. בעדים: אי דאיכא עדים. ששקצ' לו בפנינו:

(א) וחספא דיק פיי ע"ש
(ב) או תמני. ע"ש. (ג) צ"ל
מחלוקת. (ד) ג"ל לוחקין.
ר"מ. (ה) ר"מ מ"ו.

גליון הש"ס

תום ר"ה אלל ב"י אור"י
ה"ק"מ קשה לו מה מה קשה
נתמנתין לקמי ד' א"ר ע"ד
ש"ס א"ר ע"ד מה מה קשה
ה"ק"מ קשה לו מה מה קשה
ה"ק"מ קשה לו מה מה קשה

הגהות הב"ח

(א) אמר רב ר' הוה
ימינה קמי ד' א"ר ע"ד
לו וכו' ת"מ וכו' ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה
הוה ג"י ד' א"ר ע"ד ר' הוה

חוקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מו.

עין משפט
גד מצוה

אלא לאו דליכא עדים. עדי מסירה וא"ע"ג דרעה: וקסני אומן
סמינן. דקתני על צבחה"צ להציא ראה כרצה תיזנתא דלמי דלמיר
לא מהימן היכא דרעה: דליכא עדים ולא ראה. ודברי הכל מהימן
דמני אמר לא היו דברים מעולם: הא אחר. איניש בעלמא דלאו

אלא לאו דליכא עדים וקתני אומן מהימן מיגו
דאי בעי א"ל לקוחה היא בידי מהימן נמי
אאגריה לא לעולם דליכא עדים והוא דלא
ראה מתיב ר"ג בר יצחק אומן אין לו חוקה
אומן הוא דאין לו חוקה הא אחר יש לו חוקה
ה"ד אי דאיכא עדים אחר אמאי יש לו חוקה
אלא לאו דליכא עדים וקתני אומן אין לו
חוקה תיובתא דרבה תיובתא: ת"ר ב"ג נתחלפו
לו כלים בכלים בבית האומן הרי זה ישתמש
בהן עד שיבא הלה ויטול את שלו ויבטיח
האבל או בבית המשתה הרי זה לא ישתמש
בהן עד שיבא הלה ויטול את שלו מאי שנא
רישא ומאי שנא סיפא (א) אמר רב הוה
יתיבנא קמיה דרבינא ואמר לי וכי אין אדם
עשוי לומר לאומן מכור לי טליתא אמר רב
חייא ברביה דר"ג ילא שנו אלא הוא אבל
אשתו ובניו לא והוא נמי לא אמרן ה"א
דא"ל טלית סתם אבל טליתך לא האי לאו
טלית ידידה הוא א"ל אביי לרבא תא אחוי
לך רמאי דפומבדיתא מאי עבדי א"ל הב לי
סרבלאי (א) לא היו דברים מעולם הא א"ל לי
סהדי דחוויה גבך אמר ליה ההוא אחרניא
הוה אפקיניה ונחויניהו אמר ליה איברא לא
מפיקנא ליה אמר רבא ישפיר קאמר ליה (א)

מהימן ואין כאלן שום חידוש אלא ודאי איירי בראה ופ"ה אומן
מהימן ומשני לעולם דליכא עדים ולא ראה ולא תני לרישא לשום
חידוש אלא משום סיפא דצעי לאשמועינן דינא בנתנה לו תנא נמי
רישא כל זמן שהטלית צד אומן א"ע"ג דפשיטא היא ואין להקשות
צמאי דמשני צדי אמאי נקט צסיפא
נתנה לו הוה ליה למימני ראהו צדו
א"ע"פ שהטלית צד אומן דהא לא
נתת תנא לאשמועינן מידי דינא
דרעה ולהכי קתני נתנה לו והוא
הדין דרעה נמי כנתנה דמי שהיה
צריך ליתנה לו על כרחו:

אלא דאיכא עדים. הקשה
ריב"ז דהכי מניח לאורוי
דליכא עדים אס כן אמאי צומני
נשבע ונטול הא אמרינן צריכי כל
הנשבעין (שבעות דף מה: ושם) דאם
שכרו שלם צעדים מתוך שיכול לומר
לא שכרתיך מעולם יכול לומר לו
שכרתיך ונתמי לך שכרך ו"אורזי דלא
קשה מידי דחדל דפלוגמא היא
התם ועוד דהכל ליכא האי מיגו
כיון שמודה במקצת ואי אמר לא
שכרתיך מעולם הוה כופר בכל וחוקה
לדין אדם מעיז פניו צפי בעל חובו:
אי דאיכא עדים אחר אמאי יש לו
חוקה. ונראה דברא מיימי
דאי בלא ראה אומן נמי יש לו חוקה
מיגו דאי צעי אמר החורמיך לך דאין
צריך להחזיר לו צעדים אלא ודאי
ברעה מיירי א"כ אחר אמאי יש לו
חוקה כיון דליכא עדים דצמורת
פקדון צל לידו ולא מני למיטען נמי
החורמי לך שהרי ראה ופ"ה נראה

לר"י מאד רחוק על כן לא כתבנו: ו"ב אין אדם עשוי יאמר אומן
מכור לי טליתא. וטעם אומן ומכר את של זה שהיה סבור למכור
את של חבירו ונתן לו את של חבירו תחתיו אבל אם לא היה עשוי
לומר לאומן למכור לא היה מותר מחמת טעמה אומן ונתן את
שלו לחבירו דהוה כמתחלפו לו צבית האכל או צבית המשמה וסופו
שיחזיר חבירו את שלו לאומן וחוזר ויתבע ממנו טליתו:
הא אית לי סהדי דחוויה גבך. פי' טלית שהיו צו סימנים ענין
שלו ולא שהיה להם טעויות עיני שהיו מכירים שהיא שלו:
שפ"ד קאמר ליה. דלא משוי ראה מ"ט דראה תניא תימה דלא משוי
דמני בעי למימיר אי צעי למימיר שפיר קאמר דלא משוי
ליה ראה דאי צעי לאפקוי דנחוייה דמה צריך למימיר עלה ראה
תניא פשיטא דאי מפיק ליה ויכירוה שהיא שלו דחייב להחזיר שהרי
כפר ואמר לא היו דברים מעולם ונראה לו לפרש הכי שפיר קאמר
כלומר שטענה טענה זו לא היו דברים מעולם דעל ידי כך לא משוי
ליה ראה והואיל ולעדים לא היה צה טעויות עיני ויכול לומר אחר
היה אכל אי הוה טעין לקוח הוא צדי לא היה צבית דאין לו עוד מיגו
דאי צעי אמר החורמיך לך או לא היו דברים מעולם דירא לומר כן
הואיל ויש עדים שראו טלית כאותו שהוא שלו צדו והשתא אחי שפיר
דקאמר מ"ט ראה תניא כלומר א"ע"פ שאינה ראה גמורה של
טעויות עיני אלא שהיו צה סימנים כמו שלו דראה דקתני צביתא
משמע ליה בכל ענין ראה (גמורה) אינו נאמן לומר לקוח הוא צדי:
שלת

ואומן ולא היו שואל שלא מדעת דמפרש לקמיה דליכא למימיר האומן
נתן לו זה מדעת: אמר רב חייא. טעם דרישא צל לפרש מאי שנא מסופא וכי אין אדם עשוי כו' והלכך איכא למימיר שהאומן מכר
טלית (א) אחת שהוא מתקן צבולת בעל הבית שצוה לו למכורו וטעה האומן ומכר טליתו של זה ונתן לו טלית זו מדעת עד שיחזיר לו את
שלו וכיון דמדעתו נתן לו מותר להשתמש בה מה שאין כן צבית האכל וצבית המשטה: ל"ש. דמותר להשתמש אלא שנתן לו האומן
עצמו דליכא למימיר מדעת עשה: אבל. אם נתנו לו זה אשתו וצניו של אומן לא ישתמש דליכא למימיר מיעוט טעו: והוא נמי.
אומן: לא אמרין. דאם נתן הוא מותר להשתמש בו אלא דאמר ליה הילך טלית זו דליכא למימיר דלמי לא אמר ליה טליתך שאתן זו שלו ומדעת
נתן לו חליפי טליתו שלו: אבל. אם אמר לו הילך טליתך כסבור הוא שזו היא שלו וטעות הוא ואסור להשתמש שלא מדעת. וכן הלכה:
רמאי דפומבדיתא. האומנין שמצינן להן בגדים לתקן כדאמרין התם (מילין דף קס.) פומבדיתא לווין אשני אושפין: אמר ליה.
בעל הבית (א) ככ לי סרבלאי. טליתי שמסרתי לך לתקן: דחוויה גבך. בגד אחד ראו והוא שלי ומיזה העדים אין מכירין צו יפה
אם זה הוא: אפקיניה ונחויניהו. הולא אותו שיראה עדים אסתה אומר אחרניא הוא ואמת דצריך והולא ענכמן מן החשד: איברא לא
מפיקנא ליה. באתת נתן הוא חליפיו בשביל טעויתך של הכל אראה לך מומן אחרים וזהו הדין עמס דלא לשם שמי מחזקין אלא לגנוב את
טלית חבירו מתכין: שפיר קאמר ליה. האומן. כך השיב רבא לאבי שא"ע"פ אחרים הן הדיו עמס דלמי כשרים שציראל יעלין לנטען כן:

קני א מ"י פ"ט מה"ל
טובין לה צ פמנ עשין
זה טו"ש"ע ח"מ ק"י פט
ספ"ק ה:
קב"ב ב מ"י פ"ו מה"ל
גזלה ה"ל ופמנ עשין
עג טו"ש"ע ח"מ ק"י קל"ו
ספ"ק ה:
קב"ג ב מ"י פ"ט טו"ש"ע סס
ספ"ק ה:
ק"ס ד ה מ"י פ"ט טו"ש"ע
סס ספ"ק ה:
קב"א ב מ"י פ"ט מה"ל
טובין לה א פמנ
עשין זה טו"ש"ע ח"מ ק"י
קל"ב ספ"ק ה:

רבינו גרשום

אלא לאו דליכא עדים וקתני
דאומן מהימן באגריה.
היכא דליה ליה עדים
וראה לבעל הבית ברישא.
ותיובתא דבתי דאמר
הדיכא דליכא עדים כי
ראה מהימן בעל הבית
וחפיס ליה וזאת הבעא א"ע"ג
דראה בעל הבית ברי האומן.
לא תפיס דהאומן מהימן.
וסיימתא לרבה דאמר הואיל
דאיכא חותרי אבל ראה
לחוד מהימן האומן דהא
נמי ליכא אלא ראה לחוד:
לא לעולם דליכא עדים ולא
ראה. משה האומן מהימן
אבל אי ראה א"ע"ג דליכא
עדים מצי תפיס דלא מהימן
האומן וכדאמרי: האי אחר.
כיון שחזר יש לו חוקה:
הכי דמי אי דאיכא עדים.
שהפקידה אצלו וראה ברי
אחר אמאי יש לו חוקה.
אלא לאו דליכא עדים א"ע"ג
דליכא עדים וראה אחר
יש לו חוקה אבל אומן
אין לו חוקה הואיל דראה
א"ע"ג דליכא עדים ובאוקמי
עדים לא מציה לה לאוקמי
דמשום דאיכא למיפדך אחר
אמאי יש לו חוקה הואיל
דאיכא עדים בשלמא לאבי
ניחא משום דליכא עדים
וראה מידא תפיס דאין לו
חוקה לאומן אלא לרבה
דאמר דבעיני חתרי עדים
וראה משה"ל אין לו חוקה
אבל אי ליכא עדים א"ע"ג
דראה יש לו חוקה והא
קתני דאין לו חוקה קשיא:
נתחלפו כלים בכלים בבית
האומן. שהחזיר לו האומן
כליו של אחר: הרי זה
ישתמש בה. זה באחורי כלי
ע"י שיבא הלה ויטול את
שלו וחזרו לו את שלו אבל
אם נתחלפו לו בבית האכל
כו: אמר רב חייא. מפרש
מאי איכא בין ורישא לסיפא:
וכי אין אדם עשוי לומר
לאומן מכור לי טלית. למי
שמבקשו מכר וראו עשוי
לומר לו ובסוד היה האומן
למכור אותו טלית של אחר
ומכר טליתו של זה בשגגה
ומדעתו נתן לו זה טלית
שאנה שלו עד שיפספש
יוראה אחר שלו שמכר.
ומשה"ל מותר להשתמש
בה דמדעתו נתן לו
משא"כ בבית האכל ובבית
המשטה: ל"ש. דמותר
להשתמש אלא שנתן לו
האומן הוא בעצמו. אבל
נתנו לו אשתו ובניו אין
משתמש בהן דשלא מדעת
יהבי ניהלה: והוא נמי.
האומן אי יהיב לו: לא
אמרן. דמשתמש בה: אלא
דאמר ליה הא לך טלית זו
סתם. משמע דמדעת יהיב
ניהילי דקא ידע דלא יהיב
הוי נתנה לו לישתמש
בה: סרבלי. טלית: לא הוי
דברים מעולם. שאין ברי
טליתן: אפקיניה. טלית
אחרניא דאמרת דלא ידי
הוא ונחויניהו: אמר איברא.
כלומר כדאי שלא אציא לך טליתך: